

stillet i Betænkningens Sp. 691—94, forekommer det mig, at man faar et endnu bedre og mere end nogen sinde tilforn af vort Søværns Nutid og Fremtid. Man gjenfinder fuldstændig her den samme Uffikkerhed og Mangel paa samlet og ordnet Plan, som desværre i en Række af Aar har gjort sig gjældende med Hensyn til Forsyningen af vor Marine, og som mere end noget som helst Andet indeholder et sørgeligt Bærsel om, at „de Danstes Bei til Ros og Magt“, saaledes som det ved en minderværdig Heilighed blev yttret, ikke længere vil kunne føre os til nogen af Delene. Naar man læser om den oprindelige Opgave, som kom fra Marineministeriet, og den første Besvarelse, som blev givet derpaa, og den første Forsøg, som blev gjort, og det tredje og fjerde, som efterhaanden fuldstændigt forandrede det hele Standpunkt, paa hvilket Marinen stod med Hensyn til de nye Skibe, som skulde bygges, saa synes det mig at være aldeles forgæves at spørge om, hvad det er, som Marineministeriet da egentlig holder fast paa, hvad der er dets Princip, dets Plan, dets Ledestjerne. Det er ikke længere saaledes som ifjor Forsaar Dybgaaendet, ikke heller Pantseret, ikke heller Kanonerne, ikke heller Hurtigheden, ikke engang heller Pengene; intet af disse Punkter holder man fast paa som det urokkelige Udgangspunkt, hvorefter Resten maa rette sig. Det ærede Medlem for Søfingør gjorde, da han var Marineminister, dog idetmindste et Forsøg paa at tilvejebringe en samlet Plan for Marinens fremtidige Udvikling, og som sit fundamentale Princip opstillede han Sætningen om de 12 Fods Dybgaaende. Jeg tror nu vel ikke, at dette i og for sig var noget heldigt eller rigtigt Grundlag, men jeg erkjender paa den anden Side villig, at, idet den daværende Marineminister opstillede dette som det faste Grundlag, gjorde han det første alvorlige Forsøg i lang Tid paa at grunde en bestemt Plan. Jeg opfattede ikke det ærede Medlem, da han som Minister opstillede denne Fordring om de 12 Fod, som om det nødvendigvis var 12 Fod og hverken en Tomme derover eller derunder. Jeg forstod meget vel, at han dermed kun vilde give en generel Betegnelse, og jeg opfattede meget vel,

hvad hans Tanke var dermed; det var kun saadan omtrent 12 Fod og Skibe til at sædes i vore Farvande „i snevrere Forstand“. Det ærede Medlem viser sig imidlertid nu selv at have forladt det Grundlag, der saaledes af ham var givet for en endelig Ordning; thi, naar det ærede Medlem ikke er fastere i sit Grundlag, end at han kan være ret glad ved, at man nu er kommen fra de 12 Fod til 15 Fod, saa svinder jo ogsaa hint Grundlag aldeles bort under vore Fødder. Det ærede Medlem kunde som Minister paa ingen Maade gaa ind paa 13 ½ eller 14 Fods Dybgaaende, han vilde ikke vide mere af Skibe som „Lindormen“; men nu er han ret glad ved et Skib, der beregnes til 15 Fod og maasse kommer lidt dybere endnu. Altsaa brister ogsaa dette. Hvis jeg ikke feiler meget, blev der i forrige Forsaar udsat en Kommission af sagkyndige Søofficerer til at undersøge det Spørgsmaal, om der paa Grundlag af hine 12 Fods Dybgaaende kunde bygges en Plan for vort Søværns Udvikling. Jeg veed ikke rettere, end at denne Kommission har afgivet sin Betænkning, og, hvis denne Betænkning ikke er meddelt Finantsudvalget, hvad jeg ikke veed, saa vilde jeg anse det for i høi Grad nyttigt for hele Marinespørgsmaalets Drostelse, om den snarest mulig kom frem; thi den maatte kunne give os endel nødvendige Oplysninger til Betænkning i det Mørke, hvori vi famle, og hvori Ministeriet nu Aar for Aar har undladt at være vor virkelige Veileder og Fører. Der er blevet talt meget om, hvorvidt det Skib, som nu er under Bygning, er „tidsvarende“ eller ikke, og det er gjort gjældende, at ethvert Skib, som nutildags bliver sat paa Stabelen, naar 3—4 Aar ere forløbne, ikke længere er tidsvarende, men vil findes overflødet af nye Fremskridt i Artilleri og Pantser. Dette er ganske vist en Sandhed. Men der er dog et meget stort Spring imellem dette at bygge Skibe, ved hvilke man gjør det Yderste, som man for Diebliffet kan gjøre, ved hvilke man søger at naa Hødepunktet efter den vundne Erfaring, og saa dette Andet, som Ministeriet har gjort, at sætte paa Stabelen et Skib, om hvilket man allerede veed, at om det nu i dette Diebliff stod